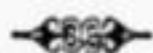

Πλὴν ἐκεῖ ποῦ κεῖται
καὶ ἀναισθητεῖ,
εἰς αὐτὴν κινεῖται
δὲν ἡξεύρω τί.

—
Πρὸς ἄλλους εὐγενῇ σὲ εἶδον
νὰ τοῖς προσμειδιᾷς,
κ' ἐπελαθόμην καὶ ρυτίδων
καὶ κόμης πολιᾶς.
Πρὸς σὲ φοβούμενος προέβην·
Σὺ μ' ἀνταπέδωκας πλὴν χλεύην
καὶ βλέμμα αὐστηρόν.
Ἀπῆλθες, καὶ μ' ἀφῆκες μόνον,
κ' ἔκτοτ' ἡσθάνθην ξένον πόνον
ἐντός μου καυστηρόν.
Λέγε μ' ἐλευθέρως,
καὶ σ' εὐγνωμονῶ,
μήπως καὶ εἶν' ἔρως
τοῦτ' ὅπου πονῶ ;

ΣΕ, ΣΕ

Μελοδ. Du du liegst mir im Herzen, B, 4p. 23

Σέ, σὲ ὅπου πηγαίνω,
σέ, σὲ ὅπου σταθῶ
σέ, σὲ μόνην προσμένω,
μόνην ζητῶ καὶ ποθῶ.

Φῶς, φῶς εἶσαι ἡλίου
 φῶς, φῶς· πλήν πυρπολεῖς·
 ἦ, ἦ ἄνθος μαΐου,
 ἦ περωτὴ χρυσαλλίς.

—

Σὺ, σὺ αὖρα γλυκεῖα,
 σὺ, σὺ χάρις χρυσῇ·
 πλήν, πλήν μ' αὖραν ὁμοία,
 αἴφνης ἐτράπης καὶ σύ.

—

Ποῦ, ποῦ ἄστατε κόρη,
 ποῦ, ποῦ τώρα πετᾶς;
 Κᾶν, κᾶν πτέρυγας φόρει,
 ὥστε νὰ μὴ ἀπατᾶς.

—

Μὴ, μὴ ὅρκοι σου τόσοι,
 μὴ, μὴ τόσοι σκοποὶ
 μὴ, μὴ θενὰ χαθῶσι
 ὥς τῆς στιγμῆς ἀστραπή;

—

Πρὶν, πρὶν ἤμην εὐδαίμων,
 ζῶν, ζῶν ὅλος εἰς σέ.
 Πλὴν, πλὴν τῶρ' ἄδω τρέμων.
 «Ποῦ εἶν' αἱ ὥρ' αἱ χρυσαῖ;»

